

Голѣма била радостъта въ Цариградъ, когато сполучили да разстроятъ съзамисления отъ Симеона и тъй опасенъ за Византия съюзъ. Сега само и императорътъ, и патриархътъ разбрали причината на Симеоновата бавност и защо българскиятъ царъ не се решавалъ да тръгне къмъ столицата; тамъ имислили, че сега тъкмо следъ тая тежка несполука ще бжде по-лесно, отколкото ддругъ пжтъ, да го склонятъ на миръ и по тоя начинъ да спратъ нападението на Цариградъ. Въ написаното наскоро писмо патриархъ Николай, като му намекивалъ отново за лична среща, писалъ, че ромейските императори не съзлопамятствуватъ, не искатъ повече война, ако и да сж изпатили жестоко съотъ българитъ; въ неуспѣха на Симеона тѣ виждали прѣстъ божий, поради ттова придавали му голѣмо значение и много добре разбирали, доколко той билъ чувствителенъ за българския царъ. И наистина, Симеонъ, може би, и дда съзнавалъ, че сега съ унищожението на съюза съ африканския халифъ, на който той така много разчитвалъ, всичкитъ му планове се разрушили, че му е съотнета всѣка възможност да завоюва Цариградъ, но гордостъта и честолюбието му не могли да се примирятъ съ мисълта, че трѣба да се откаже завинаги съотъ византийския престолъ. И той не се отказалъ; сега той решилъ да извади византийскитъ управители отъ тѣхната пасивна политика, да ги предизвика да почнатъ открита война и, следъ като нанесе на ромеитъ нѣколко решителни удари, да съкруши империята и по тоя начинъ съ сила дда завземе престола на източнитъ императори.

За тая целъ Симеонъ отворилъ дума за миръ, защото знаелъ, че императорътъ и патриархътъ били всѣкога готови да го сключатъ. Въ отговора си до патриархъ Николая се изказвалъ въ полза на миръ, а въ исканията си останалъ по-отстъпчивъ: той вече изоставилъ претенциитъ си за византийския престолъ; сега искалъ тържествено влизане въ Цариградъ и, понеже по-рано патриархътъ му предлагалъ освенъ злато, сребро и драгоценни одежди, още и частъ отъ територия, поискалъ така сжщо да му се отстъпятъ всички византийски владения на Балканския полуостровъ, като компенсация за загубитъ, нанесени нему отъ ромеитъ, като при това настойчиво искалъ да му изпратятъ хора отъ Цариградъ, за да почне преговоритъ. Разбира се, подобни условия не сж могли да бждатъ и мислими за цариградското правителство. Обаче въ тая привидна отстъпчивостъ както патриархъ Николай, тъй и Романъ Лакапинъ видѣли промѣна въ политиката на Симеона и, като предполагали, че това се намира въ връзка съ несполуката му, побързали дда се възползватъ поне отъ желанието му да почне преговоритъ. Въ отговора си на Симеоновото писмо патриархъ Николай му изтъква, че мирътъ е възможенъ само тогава, когато „тежкитъ условия, които сега Симеонъ предлага, се промѣнятъ на по-отстъпчиви, защото, „който иска невъзможното, желае не миръ, а по-скоро непрекъснатата война.“ При това патриархътъ съсчелъ за нужно да повтори предишнитъ предложени нему условия, т. е. да му се придадатъ злато, сребро и други достояния, а така сжщо и частъ отъ земя по изборъ, но въ сжщото време той право заявява, че „нито влизането въ столицата не ще му бжде позволено, нито другото, за което Симеонъ говорилъ,“ т. е. отстъпката на византийскитъ владения; обаче императорътъ и сенатътъ сж съгласни безъ тягостъ да плащатъ ежегоденъ данѣкъ, стига само ромеи и българи да се съединятъ съ връзкитъ на свещения миръ. Въ заключение патриархътъ, съгласно съ желанието на Симеона, съобщава, че за мирнитъ договори е изпратенъ ризникътъ при църквата св. Богородица Влахернска, мжжъ благочестивъ и добродетеленъ, и че само следъ завръщането му, ако Симеонъ се съгласи на миръ, „ще бждатъ изпратени видни въ църквата и държавата лица, които да утвърдятъ и скрепятъ договоритъ.“